

indvende imod, at det foreliggende Forslag paalægger det offentlige at sørge for Rystfredningens Overholdelse, hvor den finder Sted; men det er en Mangel, at det ikke gør Skridtet fuldt ud ved tillige at paalægge det offentlige at anordne Rystfredning paa de Ryststrækninger, hvor den behøves, men lader det være en privat Sag for de enkelte Rystejerere at faa Fredningsforbud nedlagt for deres Ryster. Ved at drage Omsorg for at Rysterne fredes, hvor det behøves, opfylder Staten kun en Pligt, der følger af dens Raadighed over Søterritoriet, og kun paa denne Maade kan det ventes, at Klagerne baade fra Rystejerne og Stensfiskernes Side virkelig ville blive afhjulpne, idet det tør antages, at Staten vil drage Omsorg for paa den ene Side at Rysterne sikres, hvor og for saa vidt det virkelig behøves, og paa den anden Side at der ikke lægges unødvendige Hindringer i Vejen for Stensfiskeres, Sand- og Grusgraveres Virksomhed med fra Søterritoriet at optage de Materialer, som der i mange Retninger have Brug for, og som vanskelig kunne staffles andetsteds fra. Tilmed vil en saadan Ordning være i god Konsekvens med, at det betragtes som Statsopgave ved kostbare Høfdeanlæg at beskytte særlig truede Ryststrækninger og ved Understøttelse af Digeanlæg at værne de Ryster, der ere særlig udsatte for Overbømmelser; det er en Modsigelse, at Staten gør dette til en Statsopgave, naar den samtidig tillader en Virksomhed, hvorved andre Ryststrækninger lægges blot for Havets Angreb, overladende det til den enkelte Rystejer at værge sig derimod, saa godt han kan.

I Stedet for at fremme det foreliggende Lovforslag videre, maa vi derfor tilraade Landstinget at opfordre Regeringen til at udarbejde og i næste Rigsdagssamling fremsætte et nyt Lovforslag, hvilende paa den Grundfætning, at Staten som den, der har Raadighed over Søterritoriet, og som den, der i Kraft af denne Raadighed tillader Optagelse af Sten, Grus, Sand og deslige fra Forstranden, er pligtig til at ordne dette Forhold saaledes, at der, uden at den nævnte Virksomhed indskræntes mere end nødvendigt, staffles Rystejerne Betyggelse for, at denne

Virksomhed ikke udøves saaledes, at den medfører Fare for eller Skade paa deres Ryster. Det er en Selvfølge, at Staten ikke, saaledes som det er flet ved Lovforslagets § 1, kan lade den Ordning, den maatte stabe, udstrække sig til Strandbredden, der ifølge det ovenfor bemærkede hører med til Rystejordommene. Lige saa lidt som Staten kan paalægge Rystejeeren at stærme sin Ryst ved Bolværter, Stenglacis eller deslige, lige saa lidt kan den formene ham iøvrigt at raade over den til hans Ejendom hørende Strandbred, medmindre det maatte findes, at det almene Vel kræver en Ekspropriation. Statens Raadighed strækker sig kun over Søterritoriet, og det er følgelig kun med Henhyn til Foretagender paa dette, at den er forpligtet til at sikre Rystejordommene mod Fare og Skade. Til hvilke Organer Undersøgelsen af de forskellige Ryststrækninger og Afgørelsen af, hvorvidt og i hvilket Omfang Rystfredning skal finde Sted m. v. rettest bør henlægges, til Landvæsenkommisionerne eller til særlige Strandshyn, maa vi henstille til Regeringens nærmere Overvejelse, idet vi kun skulle fremhæve, at det sikkert vil være nødvendigt, at der tilforordnes disse Myndigheder de fornødne paa dette Omraade sagkyndige Kræfter. Endelig skulle vi endnu bemærke, at det vil være nødvendigt at organisere et virksomt Tilshyn fra det offentlige Side med Overholdelsen af den trufne Ordning til Rysterne Fredning. Dette vil formentlig kunne ske uden væsentlig Beføstning ved at give Ryststoldvæsenet og maaste tillige Fiskerikontrollen en noget ændret Ordning, saaledes at de faa Karakteren af et Søpoliti med en mere almindelig Virksomhed omfattende ogsaa det Tilshyn, hvorom her er Tale.

I Henhold til det anførte tillade vi os altsaa at indstille, at Landstinget slutter Behandlingen af det foreliggende Lovforslag med Vedtagelsen af en saalydende

Dagsorden:

I det Landstinget opfordrer Regeringen til, om muligt allerede i næste Rigsdags-